

Arrest

nr. 65 543 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZIV, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaarde op 1 augustus 2010 toe te komen op Belgisch grondgebied en diende op 2 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 17 februari 2011 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny. U verklaarde dat op 23 april 2010 uw echtgenoot samen met een man, I. (...) naar huis kwam. Deze I. (...) bleef vijf dagen bij jullie logeren. Drie dagen na zijn vertrek, op 1 mei 2010 vielen militairen

jullie woning binnen en namen uw echtgenoot mee. U contacteerde uw schoonbroer E. (...) en samen met uw schoonbroer ging u op zoek naar uw echtgenoot. Op 6 mei 2010 werd uw man in zijn wagen dood teruggevonden in de wijk Tsjermorchie te Grozny. Uw echtgenoot was met een vuurwapen om het leven gebracht. Het lichaam van uw man werd naar een mortuarium gebracht. Jullie gingen het lichaam van uw man halen en begroeven zijn lichaam. U verklaarde dat u na de begrafenis nog een tijdje bij uw schoonbroer E. (...) bleef. Op uw vraag bracht uw schoonbroer u op 15 mei 2010 om 23.00 uur naar uw zus. Die nacht werd uw zus opgebeld door de vrouw van E. (...) die jullie vertelden dat militairen hun huis waren binnengevallen op zoek naar u. Uw schoonbroer E. (...) werd geslagen en moest voor zijn verwondingen naar het ziekenhuis. U vertrok de volgende dag op 16 mei 2010 samen met uw schoonbroer A. (...) naar Nazran naar zijn kennissen. Tijdens uw verblijf in Nazran vernam u van uw zus dat hun huis in het oog werd gehouden en dat ze werden gevolgd. Uw familie besloot dat het voor u niet meer veilig was en regelde uw reis naar Europa. U vertrok op 27 juli 2010 vanuit Nazran en u kwam op 1 augustus 2010 in België toe waar u de volgende dag asiel aan vroeg bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en foto's van u en een man.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van de moord op uw echtgenoot, V. (...) M. (...), uw land van herkomst bent ontvlucht. U gaf aan dat na een bezoek van een man, I. (...), uw man tijdens een inval in jullie woning werd meegenomen door de autoriteiten en vijf dagen later dood werd terug gevonden (CGVS 13/01/2011 p.13, 17, 19).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u geen overtuigend bewijs voorlegde van uw huwelijk met V. (...) M. (...), noch van zijn overlijden, noch van het feit dat deze man werkelijk bestaat. U verklaarde weliswaar dat u traditioneel met deze man was gehuwd en bijgevolg geen documenten had van uw huwelijk maar u gaf aan dat u foto's bezat waar jullie beiden op stonden. U legde na het interview, en na hier achter gevraagd te zijn, foto's neer van u en een man en een verjaardagskaart. Opgemerkt moet worden dat de neergelegde foto's enkel u en een man tonen en mogelijks impliceren dat jullie een relatie hadden. De verjaardagskaart geeft enkel gelukwensen weer van klasgenoten. Echter uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat u met deze man was gehuwd, noch dat deze persoon V. (...) M. (...) is. U verklaarde op het interview bij het Commissariaat-generaal dat het niet mogelijk was om de overlijdensakte van uw echtgenoot, noch enig ander document waaruit zou blijken dat uw echtgenoot bestaat, te verkrijgen. U gaf aan dat alle documenten betreffende uw echtgenoot bij zijn moeder en broer zijn. U vermeldde dat u enkel met zijn moeder contact had, maar dat ze dit contact niet willen, noch willen ze u helpen (CGVS p. 22). Uw uitleg overtuigt niet en is zelfs incoherent met uw verklaringen, gezien u verklaarde met uw schoonmoeder telefonisch contact te hebben om de twee à drie weken, soms zelfs vaker. Bovendien vermeldde u zelfs dat uw schoonmoeder u de dag voor het interview had gesproken, ze op de hoogte was dat u de dag nadien een belangrijke afspraak had en u haar zelfs had gerust gesteld (CGVS p. 4). In de zijlijn moet opgemerkt worden dat u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal een andere geboortedatum van uw gaf, dan deze die u verklaard had bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p. 5). Gezien bovenstaande vaststellingen, maakt u niet aannemelijk dat u traditioneel was gehuwd met V.(...) M(...), noch dat deze persoon zou zijn overleden.

Voorts moet opgemerkt worden dat betreffende het moment waarop u vernam dat uw echtgenoot dood was, u tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. U verklaarde dat op 6 mei 2010 alle vrienden van uw schoonbroer, de ooms de ganse dag weg waren en dat ze die dag om 11 uur 's nachts terugkwamen. U gaf aan dat u toen onmiddellijk begrepen had dat uw man dood was (CGVS p. 19). Echter verder tijdens het interview beweerde u dat uw man de 6de mei 's morgens werd gevonden en dat hij reeds in de namiddag al werd begraven (CGVS p. 20). Toen u gewezen werd dat u voordien had verklaard dat u pas om 11 uur 's nachts door had dat uw man dood was, reageerde u dat ze 's morgens waren vertrokken, ze het reeds 's morgens wisten dat hij niet meer leefde en dat ze om 11 uur in de voormiddag terug kwamen. U duidde er op dat u niet 's nachts had gezegd (CGVS p. 21). Opgemerkt moet worden dat uw uitleg niet afdoende is en de tegenstrijdigheid niet wordt weerlegd. Gezien de tegenstrijdigheid betrekking heeft op de essentie van uw asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Bovendien moet tevens vastgesteld worden dat het opmerkelijk is dat u weinig informatie kan verschaffen over I. (...), de man die de aanleiding is voor al uw problemen. U gaf aan dat u later informatie over deze man kreeg van verschillende mensen, van uw schoonbroer en dat u vernam dat hij werkzaam was met website van de oppositie, dat hij artikels schreef (CGVS p. 13, 14, 15). Echter zelfs nadat u informatie over deze man verkreeg, kon u niet de familienaam van I. (...) geven. Evenmin was u op de hoogte voor welke oppositie hij werkzaam was (CGVS p. 14, 15, 16). U gaf aan dat u geen interesse had in deze persoon (CGVS p. 14). Opgemerkt moet worden dat het niet aannemelijk is dat u nadat uw partner werd meegenomen en uw schoonbroer tijdens zijn zoektocht informatie over hem ontving, u niet meer informatie kon geven, noch dat u niet meer pogingen had ondernomen om concrete en nauwkeurige informatie over deze man te bekomen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij/zij ernstige en voldoende pogingen onderneemt om zich te informeren over de persoon die de aanleiding was voor de problemen voor dewelke hij/zij zijn/haar land van herkomst is ontvlucht.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Nazran via Oekraïne naar België bent gereisd. U verklaarde dat in Nazran reisdocumenten werden opgemaakt. U gaf aan dat op deze reisdocumenten, een kaart en een blad, uw foto stond, maar u kon niet zeggen welke naam op deze documenten stonden, noch kon u enige andere gegevens of informatie over deze documenten geven. U gaf aan dat u er geen afspraken waren gemaakt. U expliciteerde dat de chauffeurs die u de Europese Unie binnen brachten niet eens met u hadden gesproken (CGVS p. 8, 9, 11). Uw uitleg overtuigt niet. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u verklaarde de reisdocumenten in uw tas stak (CGVS p. 9), en u bijgevolg de mogelijkheid had om ze grondig te bekijken. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen informatie te geven over de reisdocumenten of concrete afspraken te maken. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de gegevens op de reisdocumenten dat voor u werd gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat over het feit dat de tolk vragen en verduidelijkingen had gesteld die de interviewer niet had gevraagd - hij verwees naar de vraag over de grootte van de kaart - moet opgemerkt worden dat in tegenstelling tot wat uw advocaat vermeldde, er weldegelijk hierover uitgebreid werd gevraagd (CGVS p. 9).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals

vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De foto's en de verjaardagskaart werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, de schending aan van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in samenhang met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De motivering is volgens verzoekster verkeerd, onvoldoende precies en niet-afdoend.

Verzoekster merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing fouten bevat in het feitenrelaas. Zo zou de vermelding van 23 april 2010 als de dag waarop I. bij verzoekster thuis kwam, verkeerd zijn, alsook de versie uit het feitenrelaas dat verzoekster mee op zoek ging naar haar echtgenoot aangezien zij verklaarde thuis te zitten.

Ook de motivering van de beslissing zou, zo beweert verzoekster, fouten bevatten, onder andere met betrekking tot het tijdstip van de ontdekking van het lijk van haar man en de tegenstrijdigheid dienaangaande. Uit de nota's van de advocaat, die als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 2) blijkt volgens verzoekster dat alléén 11 u vermeld is, zonder precisering. Verzoekster wijst er bovendien op dat uit diezelfde nota's van de advocaat, die volgens haar meestal een getrouwere weergave bevatten van het gehoor dan het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat de echtgenoot diezelfde dag nog was begraven, wat niet zou gekund hebben wanneer het lichaam pas 's nachts zou zijn ontdekt. Verzoekster wijst erop dat de invoeging door de dossierbehandelaar van het woord "s nachts" mogelijks te wijten is aan een ongenueanceerde vertaling door de tolk. Aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster verderop opnieuw stelt dat haar man dezelfde dag werd begraven, is haar relaas volgens haar op dit punt coherent. Ook met betrekking tot de zin uit de bestreden beslissing "U verklaarde dat in Nazran reisdocumenten werden opgemaakt", werpt verzoekster op dat deze zin onjuist is en geen weerslag vindt in het gehoorverslag. Met betrekking tot de onwetendheid van verzoekster over de vermeldingen op de reisdocumenten, stelt ze dat de vermelding dat "(...) u bijgevolg de mogelijkheid had ze grondig te bekijken", misleidend is en geen getrouwe weergave vormt van het verhoor, omdat in het gehoorverslag werd vermeld dat zij de documenten maar even in handen had gehad. Verzoekster stelt dat het aannemelijk is dat mensensmokkelaars niet zouden willen dat de paspoorten blootgelegd zouden worden zodat ze deze meermaals kunnen gebruiken en dat het vaak voorkomt dat de gebruiker de paspoorten amper zelf in handen heeft. Tenslotte merkt verzoekster op dat de passage over de vragen die over de grootte van de kaart werden gesteld verkeerd is en mogelijk frauduleus.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de beslissing onvoldoende precies is. In het feitenrelaas stemt de duur van het verblijf van I. volgens verzoekster niet overeen met wat in de nota's van de advocaat vermeld staat, waardoor men niet kan afleiden dat I. precies 5 dagen is gebleven noch dat de inval 3 dagen later heeft plaatsgevonden. Verzoekster besluit in het algemeen dat het gehoorverslag vaak een onnauwkeurige weergave is van het interview en illustreert dit met een aantal concrete voorbeelden waarbij ze de versie uit het gehoorverslag plaatst naast de nota's van de advocaat.

De bestreden beslissing is verder volgens verzoekster niet afdoend. Zo beweert verzoekster met betrekking tot de reden waarom het bewijs van haar huwelijk ontbreekt, dat het in Tsjetsjenië niet gebruikelijk is een huwelijk te registreren alvorens er een kind geboren is. Ook over de reden waarom verzoekster geen overlijdensakte kan voorleggen acht verzoekster de motieven niet afdoende omdat het volgens haar perfect mogelijk is met iemand contact te hebben zonder dat ze bv. de overlijdensakte van hun zoon willen meegeven. Verzoekster oppert dat de incoherentie met betrekking tot de contacten met haar schoonmoeder voor het eerst in het gehoorverslag voorkomt en de schijnbare tegenstelling niet aan verzoekster werd voorgelegd. Met betrekking tot haar uiteenlopende verklaringen over haar geboortedatum, merkt verzoekster op dat het wellicht gaat over de geboortedatum van haar man en dat zij even verward was, wat niet als een bezwarend element naar voor kan worden geschoven. Ook het feit dat zij niet veel informatie kon geven over de vriend van haar man, zou volgens verzoekster amper mogen wegen bij de beslissing omdat zij er weinig contact mee had en vrouwen in Tsjetsjenië niet

deelnemen aan politiek getinte gesprekken. Verzoekster beklagt zich er tenslotte over dat zij heel weinig ondervraagd is over hoe haar man die nacht werd meegenomen, de vervolgingen die hebben plaatsgevonden na de dood van haar man, de inval bij haar schoonbroer en het volgen van haar zus. Samenvattend twijfelt verzoekster aan de nauwkeurigheid van de weigeringsbeslissing omwille van de taalfouten die erin staan.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, stelt verzoekster dat het verhoor niet getrouw in het gehoorverslag werd weergegeven en beweert zij dat het gehoorverslag achteraf op ongeoorloofde en zelfs frauduleuze wijze werd aangepast, wat volgens haar blijkt uit de vergelijking tussen de passages uit de nota's van de advocaat en het gehoorverslag. Verzoekster geeft de passage weer uit het gehoorverslag over de beschrijving van de kaart en stelt dat het gehoorverslag werd aangepast omdat de vraag niet op die manier door de dossierbehandelaar werd gesteld. De tolk begon eigen vragen te stellen, wat volgens verzoekster achteraf door de raadsman werd opgemerkt, wat ook blijkt uit de aantekeningen van de dossierbehandelaar. Vervolgens wijst verzoekster ook op verschillen tussen de nota's van de advocaat en het gehoorverslag met betrekking tot de overledene. Ze stelt tevens dat het gehoor onprofessioneel en agressief verliep en de vragen op smalende wijze werden gesteld. Verzoekster geeft hierbij een aantal voorbeelden uit het gehoor die ze put uit de nota's van de raadsman. Ze wijst er ook op dat de advocaat over de toon van de dossierbehandelaar een opmerking liet optekenen op het einde van het gehoor. Volgens verzoekster komen bepaalde tegenstrijdigheden voor het eerst voor in het gehoorverslag en werden ze niet aan verzoekster voorgelegd. Hierbij doet verzoekster op het niet voorleggen van de overlijdensakte van haar echtgenoot. Volgens verzoekster is dit in strijd met de hoorplicht en de *“Europese administratieve rechtsbeginselen”* die zij afleidt uit een arrest van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster verwijst tevens naar een aantal fouten bij het tolken. Hierbij verwijst verzoekster opnieuw naar de nota's van de raadsman, die naar haar zeggen over een goede passieve kennis van het Russisch beschikt en wijst ze aan waar andere vragen werden gesteld op initiatief van de tolk en waar verkeerd werd vertaald. Verzoekster besluit samenvattend dat de onprecieze en mogelijk frauduleuze wijze van het verhoor, de onprofessionele en agressieve afname van het gehoor de zwakke “vertolking” en de elementen in verband met de schending van de motiveringsplicht ontegensprekelijk leidt tot een schending van de hoorplicht.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, roept verzoekster een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet samen met een schending van de motiveringsplicht. Verzoekster benadrukt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de steun die haar echtgenoot aan een opposant verleende en ze wijst er ook op dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat gewapende groeperingen nog straffeloos vermeende opposanten kunnen viseren. Verder verwijst ze met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de hoorplicht naar de concrete argumenten die door haar werden aangehaald om de weigering van de vluchtelingenstatus te betwisten.

Ten slotte vraagt verzoekster, in ondergeschikte orde, de vernietiging van de beslissing op basis van een schending van de motiverings- en hoorplicht.

Ter terechtzitting legt verzoekster een kaart neer van de 'Danish Refugee Council', waarbij haar echtgenoot was tewerkgesteld.

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht door de motivering verkeerd, onvoldoende precies en niet-afdoend te achten, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië complex is waardoor de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling waardoor een individuele beoordeling noodzakelijk is. Het Commissariaat-generaal komt vervolgens tot de conclusie dat verzoeksters asielaanvraag niet aannemelijk is op grond van een zestal elementen. Wat het huwelijk betreft, stelt het Commissariaat-generaal dat er geen overtuigend bewijs wordt voorgelegd dat het bestaan van dit huwelijk zou staven. Uit de foto's en de verjaardagskaart die werden neergelegd, kan geen huwelijksband worden afgeleid. De verklaring voor het feit dat er geen bewijzen kunnen worden voorgelegd, namelijk dat verzoekster stelt dat haar

schoonmoeder geen contact meer wil met haar, strijdt met haar verklaring waaruit blijkt dat er wel contact is tussen verzoekster en haar schoonmoeder. Verder is er ook een tegenstrijdigheid wat de geboortedatum van verzoeksters beweerde echtgenoot betreft. Ook met betrekking tot het moment waarop verzoekster vernam dat haar echtgenoot dood was, legde zij tegenstrijdige verklaringen af, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt ook melding gemaakt van het feit dat verzoekster weinig informatie heeft over I., de man die aanleiding is voor al haar problemen. Uit dit laatste leidt het Commissariaat-generaal een gebrek aan interesse af wat afbreuk doet aan haar beweerde vrees voor vervolging. Volledigheidshalve bevat de bestreden beslissing de opmerking dat de reisroute niet aannemelijk is, aangezien verzoekster geen informatie over haar reisdocumenten kon geven, terwijl deze documenten in de tas van verzoekster zaten en het weinig waarschijnlijk is dat de chauffeur het risico zou nemen geen informatie te geven, aangezien er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Wat verzoeksters opmerking over de tolk betreft, stelt het Commissariaat-generaal dat er wel degelijk uitgebreid werd gevraagd naar de grootte van de kaart. Ten slotte beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Betreffende de door verzoekster aangehaalde 'fouten' in de weergave van het feitenrelaas, merkt de Raad op dat verzoekster zelf het bezoek van de kennis van haar man op verschillende tijdstippen heeft gesitueerd. Bij het opstellen van de vragenlijst verklaarde zij dat zij "rond 23.04.2010" bezoek kregen (stuk 10, Vragenlijst DVZ, p. 2), terwijl ze dit bezoek bij het gehoor op het Commissariaat-generaal "midden april ergens" situeerde en meer precies "ongeveer de 20ste of de 21ste april 2010" (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 13-14). Met betrekking tot de deelname aan de zoektocht naar haar echtgenoot, merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaring, afgelegd bij het opstellen van de vragenlijst, blijkt dat zij wel degelijk deelnam aan de zoektocht: "We zochten mijn man bij alle politieafdelingen." (stuk 10, Vragenlijst DVZ, p. 2). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dus niet in het minst dat verzoekster verklaarde thuis te zitten zoals zij in haar verzoekschrift beweert. Ook met betrekking tot de duur van het verblijf van I. legde verzoekster weinig duidelijke verklaringen af (stuk 10, Vragenlijst DVZ, p. 2; stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 16). Verzoekster kan de commissaris-generaal onmogelijk een fout verwijten wanneer deze de uiteenlopende verklaringen van verzoekster naar beste vermogen synthetiseert in de weergave van het feitenrelaas. De Raad merkt ook op dat verzoekster niet in het minst aangeeft in welke mate zij door de eventuele foutieve weergave van de datum zou zijn benadeeld aangezien dit geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft bijgevolg geen enkel belang bij haar loze kritiek. Hetzelfde kan worden gezegd van verzoeksters opmerking dat ze twijfels heeft met betrekking tot de nauwkeurigheid van de beslissing omwille van de taalfouten die erin staan. Zij werkt immers niet concreet uit om welke taalfouten het gaat en welke de gevolgen zijn van deze taalfouten.

2.5. De nota's van de advocaat, die door verzoekster worden gehanteerd in een poging om een aantal gebreken in de motivering aan te tonen, kunnen niet als een objectief gegeven worden aanzien omdat het de taak is van de advocaat de belangen van de asielzoeker te behartigen. Deze gegevens maken geen deel uit van het administratief dossier en kunnen bijgevolg onmogelijk gehanteerd worden als basis om de motieven van de bestreden beslissing te beoordelen. De gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen maken wel deel uit van het administratief dossier en worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673, 18 juni 2004; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Hieruit vloeit voort dat verzoekster op grond van de nota's van de advocaat onmogelijk een objectief bewijs kan leveren van eventuele onjuistheden in de bestreden beslissing.

2.6. Wat de tegenstrijdigheid betreft omtrent het uur van het vernemen van de dood van verzoekers echtgenoot, stelt de Raad op grond van het gehoorverslag vast dat verzoekster initieel verklaarde dat de personen die op zoek waren naar haar man die dag om 11 u 's nachts terugkeerden en zij direct begrepen had dat haar man dood was aangetroffen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 19), terwijl ze verderop aangaf dat hij 's morgens werd gevonden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011; p. 20). Toen ze met deze uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, beweerde verzoekster dat ze nooit "s nachts" had gezegd. In het verzoekschrift tracht verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen door de invoeging van het woord "s nachts" aan een ongenueanceerde vertaling van de tolk toe te schrijven en zo te bewerkstelligen dat het geheel van haar verklaringen opnieuw coherentie vertoont. Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat er ten tijde van het gehoor op dit

punt een vertaalprobleem rees met de tolk. Bovendien werd verzoekster bij aanvang van het gehoor aangemaand eventuele problemen onmiddellijk te melden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 2). Verzoeksters *a posteriori*-kritiek kan bijgevolg niet worden aanvaard. Zoals hierboven reeds werd weergegeven kan verzoekster geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat de nota's van de advocaat een getrouwere weergave bevatten van het gehoor dan het gehoorverslag.

2.7. Verzoeksters bewering dat zij nooit heeft verklaard dat de reisdocumenten in Nazran werden opgemaakt, doet geen afbreuk aan de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen terzake. Los van de vraag of verzoekster dit zelf heeft verklaard, kan de plaats waar de reisdocumenten werden gemaakt, worden afgeleid uit het feit dat verzoekster verklaarde dat ze op 16 mei 2010 naar Nazran verhuisde waar ze tot 26 juli 2010 verbleef. Tijdens deze maanden in Nazran regelde een familielid volgens verzoekster de voorbereiding van de reis en werden documenten aangemaakt, met haar foto doch met andere persoonsgegevens (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 8).

2.8. Er mag van verzoekster worden verwacht dat zij minstens kan aangeven welke gegevens er in haar valse paspoort vermeld stonden. De Raad stelt echter vast dat verzoekster zelf verklaarde van niets te weten, maar dat ze de documenten wel in haar tas stak (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 9) waardoor toch een minimale kennis mag worden verwacht. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, die overigens aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, Landeninformatie, Toegang Schengenzone), dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Om die reden kan zeker worden verwacht dat verzoekster beter voorbereid is wanneer ze met vervalste reisdocumenten Europa wil inreizen. Verzoeksters ongestaafde betoog dat haar gebrek aan kennis aannemelijk is omwille van het feit dat zij de documenten maar even in handen heeft gehad en de mensensmokkelaars willen vermijden dat deze informatie wordt prijsgegeven, volstaat niet om het ongeloofwaardig karakter van haar manier van reizen op te heffen.

2.9. De Raad stelt vast dat de discussie over de beschrijving van de kaart die zij bij haar reis hanteerde, waarbij door verzoekster wordt gesteld dat het gehoorverslag achteraf zou zijn aangepast, geen weerslag heeft op de motieven van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag door wie en op welke wijze de vragen tijdens het gehoor werden gesteld, toont verzoekster niet aan dat de discussie over de grootte en het materiaal van de kaart enige invloed heeft op de conclusies van de commissaris-generaal.

2.10. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij bepaalde gegevens met stukken kan staven en de nodige inspanningen levert om deze stukken te bekomen. De Raad stelt vast dat verzoekster tot op heden geen enkel overtuigend bewijs levert van haar huwelijk noch van het overlijden van haar echtgenoot. Verzoekster beweert dat er van haar huwelijk geen documenten bestaan omdat het in Tsjetsjenië gebruikelijk zou zijn slechts tot registratie over te gaan als er een kind geboren wordt. Verzoekster onderbouwt haar stelling echter niet met objectieve gegevens, waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard om het ontbreken van elk bewijs van haar huwelijksband te rechtvaardigen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster telefonische contacten onderhoudt met haar schoonmoeder (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 4). Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat verzoekster, hoewel ze beweert dit reeds meermaals gevraagd te hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 20), er niet in zou slagen haar schoonfamilie te overhalen haar de overlijdensakte van haar echtgenoot over te maken. Haar verklaring dat de contacten niet automatisch betekenen dat men bereid is de overlijdensakte mee te geven, ontheft haar niet van de op haar rustende medewerkingsplicht. Zij toont immers niet aan dat zij werkelijke inspanningen heeft geleverd om in het bezit te geraken van bewijsstukken. Verzoekster zet ten slotte niet uiteen welke invloed de eventuele confrontatie met haar weinig coherente verklaringen over haar schoonfamilie zou hebben gehad op de bestreden beslissing, waardoor haar betoog op dit punt weinig relevant is.

2.11. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bijzonder weinig informatie kon verstrekken over I., zelfs niet zijn familienaam, waar hij werkte of in welk dorp hij woonde (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p.14-16). Nochtans handelt deze informatie over de persoon die volgens verzoeksters verklaringen de aanleiding was voor de inval, de arrestatie en uiteindelijk het overlijden van haar man (stuk 10, Vragenlijst DVZ, p. 2), waardoor toch een meer uitgebreide kennis mag worden verwacht. Verzoeksters betoog dat zij er weinig contact mee had en dat vrouwen in Tsjetsjenië niet deelnemen aan politiek getinte gesprekken, kan niet verklaren waarom zij zelfs de persoonsgegevens van dit individu niet kent. Waar verzoekster opwerpt dat de uiteenlopende

verklaringen over de geboortedatum op een verwarring berusten, merkt de Raad op dat verzoekster kritiek levert op een overtollig motief, wat trouwens blijkt uit de formulering “in de zijlijn” waarmee deze overweging aanvangt. Om deze reden ontkracht verzoeksters verweer, zelfs wanneer haar beweerde verwarring wordt aanvaard, geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan bewijs.

2.12. Van een asielzoeker mag verder verwacht worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (RvS 21 januari 2000, nr. 84.788). Het feit dat er niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Bijgevolg kan verzoeksters opmerking dat zij heel weinig werd ondervraagd over een aantal aspecten van de beweerde vervolgingsfeiten, zoals over hoe haar man die nacht werd meegenomen, over de vervolgingen die hebben plaatsgevonden na de dood van haar man, over de inval bij haar schoonbroer en het volgen van haar zus, niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor het eventueel ontbreken van de informatie hieromtrent. Bovendien verzuimt verzoekster om hierover in haar verzoekschrift eventueel nadere inlichtingen te verschaffen.

2.13. Uit het gebrek aan bewijs en kennis van verzoekster en de incoherenties in haar verklaringen, die door verzoekster niet afdoende worden ontkracht, kon de commissaris-generaal geldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.14. De hoorplicht impliceert, bij afwezigheid van formele regeling terzake, dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond zijn op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid geboden wordt om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 28 augustus 2008, nr. 185.804). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat bij het nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bezwaarlijk kan worden aanzien als een ernstige maatregel die gesteund is op haar persoonlijk gedrag, de hoorplicht zou zijn geschonden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij meermaals, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg haar asielrelaas uiteen te zetten. De hoorplicht impliceert bovendien niet dat de ondervragende overheid, door een soort dialoog, de ondervraagde tracht te brengen tot een voor deze meer gunstige verklaring, noch dat de ondervraagde moet worden gewezen op eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn antwoorden (RvS 24 september 2003, nr. 123.333). Zoals reeds in punt 2.5. werd gesteld, kunnen de nota's van de advocaat niet worden aanvaard als objectieve basis om eventuele onvolkomenheden in het gehoorverslag aan te tonen. Er zijn de Raad verder geen “*Europese administratieve rechtsbeginselen*” bekend die zouden voorschrijven dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden zou moeten worden geconfronteerd. Wat het gedrag van de tolk en de dossierbehandelaar betreft en de vermeende foutieve vertalingen, stelt de Raad op grond van het administratief dossier vast dat de raadsman van verzoekster hierover op het einde van het gehoor weliswaar een aantal opmerkingen liet acteren, maar dat verder uit de lectuur van het gehoorverslag niet blijkt dat de dossierbehandelaar of de tolk op onheuse wijze zouden zijn tewerk gegaan. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij het gedrag van de dossierbehandelaar en de tolk via hiërarchische weg heeft aangekaart bij de commissaris-generaal of zijn adjuncten, zodat de betrokkenen ter verantwoording zouden kunnen worden geroepen, aangezien de Raad niet over deze bevoegdheid beschikt. Uit verzoeksters uiteenzetting kan in elk geval geen schending van de hoorplicht worden afgeleid.

2.15. Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoekster dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer ten gevolge van de hulp die zij en haar man geboden hebben aan de opposanten van het regime van Tsjetsjenië en dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat gewapende groeperingen nog straffeloos vermeende opposanten kunnen viseren. De Raad merkt op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Naar aanleiding van het onderzoek van de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling

van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dan diegene die door de commissaris-generaal wordt gemaakt op grond van de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd (stuk 16, Landeninformatie, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië).

2.16. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, al dan niet in samenhang met artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de hoorplicht aannemelijk gemaakt, waardoor er evenmin gronden voorhanden zijn om tot vernietiging over te gaan, zoals verzoekster in subsidiaire orde vraagt.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

2.17. Het ter terechtzitting neergelegde stuk, met name een kaart van de *“Danish Refugee Council”* beeldt een man af en bevat grotendeels in het Russisch opgestelde vermeldingen. Verzoekster stelt ter terechtzitting dat het een kaart van de werkgever van haar echtgenoot betreft en diens identiteit bewijst. Los van het feit dat het stuk niet werd voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, stelt de Raad vast dat dit stuk geen officiële identiteitskaart is en niet toelaat te besluiten dat de erop afgebeelde man verzoeksters echtgenoot is. Bijgevolg laat niets toe dit stuk in verband te brengen met het door verzoekster geschetste asielrelaas waardoor het niet bij machte is de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN